

Πρωτοβουλία του φιλοδοσικού Συλλόγου Πατρών τελούντος ως γνωστόν υπό την προεδρείαν του γνωστού θιασώτου της φιλοδοσικής ιδέας κ. Ἀγγέλου Ριγοπούλου και ἐν συνεργασίᾳ τῶν ἐν Πάτραις δασικῶν ὑπαλλήλων, ἐγένοντο τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ἑορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Πάτραις νεοσυσταθέντος μεγίστου δασικοῦ φυτωρίου.

Ὁ δραστήριος καὶ ἐνθουσιώδης τῶν Πατρῶν Σύλλογος ἑορτάζων ὡς ἡμέραν πρασίνου τὴν ἐπέτειον τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἐλπίζει ὅτι ὑπὸ τὴν ζωοποιὸν σκέπην τοῦ Σταυροῦ προστατευόμενον τὸ πράσινον θὰ κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ ἀδηφάγα στόματα τῆς αἰγός, τῆς φωτιάς τοῦ νεοέλληρος καὶ τῆς συναλλαγῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, τὸ ἕτερον λαμπρὸν στήριγμα τῆς φιλοδοσικῆς τῶν Πατρῶν ιδέας, μὲ τὸν Σταυρὸν ὑψωμένον ἀνά χεῖρας εἰσέρχεται εἰς τὸ δημόσιον φυτώριον καὶ μετὰ προηγουμένην ὡς κάτωθι ὁμιλίαν ἀναπέμπει πρὸς τὸν Ὑψιστον πρωτότυπον ὑπὲρ τῆς βλαστήσεως εὐχὴν, θείας καὶ εὐγενοῦς ἐμπνεύσεως...

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Ὁ φιλοδοσικός Σύλλογος Πατρῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν τὴν σεμνὴν ταύτην ἑορτὴν ἐν τῷ μέσῳ καὶ ὑπὸ τὴν ζωογόνον πνοὴν τῶν φερελπίδων δενδρουλλίων τούτων, ἔσχε καὶ τὴν ὄντως καλὴν ἐμπνευσιν νὰ συνδέσῃ τὴν ἑορτὴν τοῦ ταύτην τοῦ **Πρασίνου** μὲ τὴν παγκό-

σμιον ὑψωσιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ· καὶ εἰς τοῦτο ἐπέτυχεν!

Ἐπέτυγε· καὶ διότι ἡ ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρύσεώς της εἶνε στενότερα συνδεδεμένη μὲ τὸ εὐωδέστατον τῶν πρασίνων φυτῶν, τὸν ὠραῖον Βασιλικὸν ὅστις μὲ τὸ ἐξαισιον ἄρωμά του καὶ τὸ χαριέστατον πράσινον φύλλωμά του μετέβαλεν εἰς χλοερὸν κήπον τῆς Ἐδέμ τὸν αὐχμηρὸν καὶ ἀποπνικτικὸν τόπον, ὅφ' ὄν χωμένον κατέκειτο τὸ ξύλον τῆς ζωῆς.

Ἐπέτυχεν· ἀλλὰ καὶ μάλιστα, διότι ἡ ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μᾶς ὑπενθυμίζει διὰ τοῦ «**ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῳ καὶ κέδρῳ**» ξύλου τῆς κατάρρας, τὴν ἀπὸ τῆς κατάρρας ἀπαλλαγὴν τῶν ξύλων τοῦ δρυμοῦ, τῶν θάμνων τοῦ ἀγροῦ καὶ τῶν συνδενδράδων τῆς γῆς. Naί! διότι ὅλη ἡ κτίσις συνεστέναζε καὶ συνώδινε διὰ τὴν τοῦ ξύλου ἀπόγευσιν· διότι καὶ αὕτη ὑπετάγη τῇ ματαιότητι, συνεργήσασα διὰ τοῦ ξύλου εἰς τὴν παράβασιν καὶ παρακοήν· διὸ καὶ αὕτη κατηράθη καὶ ὑπὸ τὴν κατάρραν τῆς παρακοῆς διετέλει καὶ ἐπιέζετο.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἦτοι διὰ νὰ πεισθώμεν ὅτι τὸ τῆς παρακοῆς προπατορικὸν ἀμαρτήμα ὡς ἀπὸ πηγῆς δολερᾶς δὲν ἐξεχύθη μόνον ἐπὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ συνεργήσαντος ξύλου τῆς γνώσεως εἰς ἅπαντα τὰ ξύλα καὶ δένδρα, ἀρκεῖ ν' ἀναμνησθώμεν καὶ ἀναπολήσωμεν τὴν μανίαν μεθ' ἧς οἱ Καϊνῖται δὲν ἐπέπιπτον μόνον κατὰ τῶν δικαίων Ἀβελ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀθῶων δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐξερρίζων καὶ ἠφάνιζον ἢ κατεπλήγων καὶ κατεμωλώπιζον, μηδεμίαν συμπάθειαν καὶ οἰκτον πρὸς αὐτὰ συναισθανόμενοι.

Οὕτω δὲ ἡ θέσις τῶν δένδρων ἦτο δεινὴ. Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ θέσει αὐτῶν ὁ Κύριος δώσας τὸν Νόμον διὰ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸν ἄνθρωπον ἵνα ἀναχαιτίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, δὲν ἐλησμόνησεν ἐν τῇ ἀπειρῳ ἀγαθότητι αὐτοῦ καὶ δικαιοσύνη καὶ τὰ δένδρα, δοὺς πρὸς προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης δενδροφθορᾶς καὶ δενδροφονίας τὴν κατωτέρω νομοθετικὴν διάταξιν:

«**Ἐὰν δὲ περικαθίσης περὶ πόλιν μίαν ἡμέρας πλείους ἐκπολεμήσῃ αὐτὴν εἰς κατάληψιν αὐτῆς οὐχὶ ἐξολοθρεύσεις τὰ δένδρα αὐτῆς ἐπιβαλὼν ἐπ' αὐτὰ σίδηρον· ἀλλ' ἢ ἀπ' αὐτοῦ φάγη, αὐτὸ δὲ οὐκ ἐκκόψεις**» (Δευτερ. 20, 19).

Ἄλλὰ καὶ παρὰ τὴν θείαν ταύτην διάταξιν ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ φθείρῃ τὸ τῶν δένδρων βασιλεῖον. Διὸ ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἵνα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς κατάρρας ὁ παραβάτης ἄνθρωπος, ὁ Κύριος Ἰησοῦς φειδόμενος καὶ τῆς τῶν ξύλων ζωῆς ἠυδόκησεν ἵνα «**ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ**» μετσδώσῃ τὴν ἀγαλλίαν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς κατάρρας ἀπαλλαγὴν καὶ εἰς τὰ ξύλα καὶ δένδρα.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, μολονότι τὴν σωτηρίαν του τὴν ὀφείλει εἰς τὸ ξύλον, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπιβουλεύηται καὶ φονεῖ τὸ ξύλον. Διὸ καὶ πάλιν ὁ Κύριος προνοῶν διὰ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐνεφύσησε πνεῦμα ἀγάπης καὶ ζῆλον ἔνθεον πρὸς προστασίαν αὐτῶν ἐν τοῖς ὑστέροις τούτοις χρόνοις εἰς

ἄνδρας ζηλωτὰς τοῦ πρασίνου, τινες τῶν ὁποίων παραστέκουσιν ἐν τῷ μέσω αὐτῶν.

“Ὅθεν ἄς δεηθῶμεν ὑπὲρ τοῦ ἔργου αὐτῶν καὶ ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Σωτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ νὰ εὐοδώσῃ καὶ κατευθύνῃ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ε Υ Χ Η

«Δέσποτα Παντοκράτορ, ὁ ποιητὴς καὶ κτίστης τῶν ἀπάντων, ὁ ἐν ἀρχῇ γῆς δημιουργίας ἐξωραΐσας πάντα τὰ ὑπὸ Σοῦ ἀρρήτῳ δυνάμει δημιουργηθέντα καὶ στέφανον κάλλους ἐφ’ ἓνα ἕκαστον περιθέμενος· τὴν δὲ γῆν ἦν ὡς κατοικίαν ἡμῶν πρόσκαιρον καὶ προθάλαμον τῆς νοητῆς Ἐδέμ προώρισας—παντοδαποῖς φυτοῖς καὶ δαπάναις εὐτρεπίσας, ἀλλὰ καὶ «πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν» ἐξ αὐτῆς ἐξανατείλας— Σὺ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ δημιουργέ, ὁ ἄκρα ἀγαθότητι καὶ πολλῇ συγκαταβάσει εὐδοκήσας «ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ» ἵνα λύσῃς τὴν τοῦ ξύλου κατάραν καὶ τὴν τῆς συστεναζούσης ἡμῖν φύσεως, διὰ τὴν τούτου συνεργίαν εἰς τὴν παρακοήν. Αὐτὸς Κύριε, ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα· ὁ διὰ τοῦ τριμεροῦς Σταυροῦ Σοῦ ἀγιάσας τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, δένδρα καὶ φυτὰ δοὺς— κλῖνον τὸ οὖς Σοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ εἰσάκουσον ἡμῶν διὰ τὸν παρεστῶτα λαόν—καὶ τὰ δένδρα καὶ φυτὰ, ἃ ἐφύτευσαν οἱ δοῦλοί Σοῦ καὶ ἠΐξῃσεν ἡ Δεξιὰ Σοῦ—εὐλόγησον, ρίζωσον· δὸς αὐτοῖς τὴν χάριν τοῦ Καρμήλου καὶ τὴν δόξαν τῶν κέδρων τοῦ Λιβάνου καὶ δώρησαι αὐτοῖς φύλακα κραταῖόν, τὴν Σὴν βοήθειαν. Λύτρωσαι αὐτὰ καὶ πᾶσαν τὴν περιοχὴν αὐτῶν ἀπὸ πάσης χαλάζης καὶ κρυστάλλου βιαίως φερομένου, ἀπὸ κρυμοῦ καὶ πνευμάτων καύσωνος, ἀπὸ πάσης καταιγίδος καὶ νόσου καὶ βασκανίας τῶν φθοροποιῶν καὶ κακοποιῶν ἀνθρώπων,— ἵνα τῇ δυνάμει Σοῦ τῇ κραταίᾳ ἀύξανόμενα καὶ πολλαπλασιαζόμενα ἀποδώσιν ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν τὸν δι’ ὃν ἕκαστον ἐκτίσθη καρπὸν,—τὴν δρόσον καὶ τὸν ὑετόν, τὴν φυτικὴν αὔραν καὶ σκιάν καὶ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ καλὸν εἰς ὄρασιν.—Ναί, Κύριε· τήρισον ἐν τῷ ὀνόματί Σοῦ τὸ πράσινον τοῦτο, Σὺ, ὁ καὶ τὴν Ἐδέμ «πρασίνῳ λίθῳ» κοσμήσας.

Μνήσθητι, Κύριε, καὶ τῶν δούλων Σοῦ, τῶν συνεργῶν Σοῦ ἐν τῷ ἐξωραϊσμῷ τῆς φύσεως καὶ δὸς αὐτοῖς καὶ τοῖς κοπιῶσι καὶ εὐτρεπίζουσιν αὐτὰ τὴν τοῦ χλοεροῦ τόπου ἀπόλαυσιν εἰς ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν.

“Ὅτι Σὺ εἶ ὁ χορηγὸς παντὸς ἀγαθοῦ καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι.—Ἀμήν.